

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.57/2015/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év március hó 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 21.B.2033/2013/61. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 21.B.2033/2013/61. számú, 2014. november 11. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés bűntettének kísérlete és 2 rb. a Btk. 208. § (1) bekezdése szerinti kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt - halmazati büntetésül - 7 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott büntetésbe, döntött a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére. Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a kiszabott büntetés súlyosítása végett, a vádlott enyhítés érdekében, védője az enyhítés mellett a kiskorú veszélyeztetése büntette miatt felmentésért is fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.659/2014/2. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási hibáktól mentesen lefolytatott bizonyítási eljárásban megalapozott tényállást állapított meg, és a vádlott tagadásával szemben a kiskorú veszélyeztetése kapcsán is helyesen mérlegelt a további felderített és a vádlott vallomásával szemben ellentétes tartalmú bizonyítékok elfogadásáról, ezért nem osztotta a védelem ezt támadó fellebbezését. Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a jogi minősítés, valamint az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabály alkalmazása. Ellenben a büntetés kiszabása kapcsán tévedett az elsőfokú bíróság, mert a kitartó, eszközt is váltó, számos akár halálos sérülést okozható bántalmazás következményeként a középértékűtől elmaradó büntetés kiszabás nem alkalmas a büntetési célok biztosítására, ezért annak súlyosítására tett indítványt. A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A vádlott beadványában védekezését és megbánását ismételte, amint az utolsó szó jogán is.

A vádlott védője a nyilvános ülésen lényegében az elsőfokú bíróság előtt elmondott perbeszédét ismételte. A kiskorú veszélyeztetése kapcsán a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta, a tényállást nem támadta, azonban továbbra is a privilegizált élet elleni támadás megállapítását kérte. Álláspontja szerint a vádlott erkölcsileg menthető felindult állapotban követte el tettét és fennállt a tudatszűkült állapota is. Azt nem vitatta, hogy a bűncselekmény kivitelezése közben szándékot váltott a vádlott és végül már az eredményes befejezés és a felelősségre vonás elkerülése érdekében cselekedett. A büntetés kiszabása körében arra hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét, hogy a vádlott személyiségét jól kifejezi, hogy munkáltatója visszavárja, a védelmével járó költségeket továbbra is a munkahelye viseli.

A fellebbezések nem voltak alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az ellentétes irányú perorvoslatok alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben felülbírálta.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta a bizonyítási eljárás során. Az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette. A vádlott beismerte a sértett ellen indított támadását, annyiban tett a további bizonyítékokkal ellentétes vallomást, hogy az első ütés leadásának irányát szemből jelölte meg, valamint vitatta, hogy a gyermekek látták a bántalmazást. Az elsőfokú bíróság a sértett és a kihallgatott további tanúk, valamint a szakvélemények tartalma alapján nem fogadta el a vádlott fenti körben előadott védekezését és kellően megokolta, hogy milyen bizonyítékok és milyen bizonyítékokat értékelő tevékenység mentén állapította meg a vádlott vallomásával részben ellentétes tényállást. Az indokolást az ésszerű gondolkodás szabályai szerint fejtette ki és az iratszerűen felhasznált anyag értékelése és mérlegelése során nem vétett hibát, ezért a hiánytalanul rögzített tényállás megalapozott és a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére mindkét bűncselekmény kapcsán. A másodfokú bíróság sem osztotta a védelem erős felindultságra vonatkozó okfejtését. A törvényszék pontos és kellő részletességgel kifejtett indokok mentén vetette el a vádlott erős felindultságát, amely indokokkal az ítéltábla egyetértett. Az nem vitás, hogy a vádlott erős indulati állapotban volt, amelynek kialakulásában a sértettnek volt szerepe, de nem volt olyan adat, vagy körülmény, amely arra utalt volna, hogy ennek mértéke elérte volna a törvényalkotó által megkövetelt erős felindultságot. A vádlott mind a bűncselekmény kivitelezése alatt, mind pedig azt követően racionálisan cselekedett, ezért fel sem merült, hogy tudata oly mértékben beszűkült vagy elhomályosodott, amely lehetetlenné tette számára a megfelelő megfontolást és megfontolást, és az utólag tanúsított magatartása sem adott erre következtetési alapot.

A kiskorú veszélyeztetése kapcsán pedig a törvényes és megalapozott tényállás mellett már nem vitatható a bűncselekmény megvalósítása.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az elbíráláskor irányadó jogszabályt, mivel az valóban kedvezőbb a vádlottra. E körben észlelte a másodfokú bíróság, hogy az ítélet rendelkező része új Btk-ként jelöli meg a törvényt, de erre nincs szükség, mivel az ítélet kihirdetése idején az volt a hatályos törvény, tehát a Btk. Az elkövetés idején hatályos jogszabályt, pedig 1978.évi IV. törvényként kell megjelölni. E szabály alkalmazása már évek óta töretlen bírói gyakorlat.

A vádlott élet elleni támadásának előzményét, a sértett magatartását, a védő által belefáradtsággént jelölt állapotot a már írtak szerint nem lehetett erős felindulásként értékelni, de mindezt az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során a vádlott javára nyomatékkal értékelve szem előtt tartotta. A büntetés kiszabása során értékelhető további súlyosító és enyhítő tényezőket is feltárta, a védő által kifogásolt maradandó fogyatékoságot - amely abból adódik, hogy a sértett nem veti magát alá a helyreállító sérv műtétnak - helyesen értékelte a vádlott terhére, de éppen az előzőek miatt csak a szükséges csekély mértékben.

A kiszabott büntetés nem súlyos, de nem is aránytalanul enyhe, ezért nem volt törvényes alap annak megváltoztatására: sem az ügyészi indítvány szerinti súlyosabb, sem pedig a védelmi indítvány szerinti enyhébb mértékre.

A büntetés mértéke kifejezi az adott bűncselekmény tárgyi súlyát és az elkövető személyi társadalomra veszélyességét, ezért alkalmas a büntetési célok megfelelő biztosítására. Mivel a büntetés tetтарыыos, ezért a másodfokú bíróság nem érintette.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A végzése ellen a Be. 386. § (1) bekezdése kizárja a fellebbezés további lehetőségét.

Budapest, 2016. év március hó 17. napján

. Rédei Géza s.k.	. Mató Ágnes s.k.	. Bartkó Levente s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.2033/2013/61. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.57/2015/14. számú határozata folytán jogerős és végrehajtandó.

Budapest, 2016. év március hó 17. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke